

Cazurile Plăciñteanu

Ne-a parvenit un document important - clasificat „Strict secret“ la Consiliul Securității Statului din data de 3 iunie 1968. Era momentul când regimul ceaușist, recent instalat la putere după moartea lui Gheorghiu-Dej, vrând să se prezinte sub „o față mai umană“ (vezi și reacția la înăbușirea Primăverii de la Praga) – pretenție dovedită ulterior a fi fost de o fățarnicie la fel de criminală – se străduia să „demaște“ unele fărădelegi din timpul domniei precedente. Mai este oare nevoie de multe dovezi pentru a arăta că – oriunde și oricând a reușit să se instaureze – comunismul a fost un regim al crimelor monstruoase și al bunului plac?

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI

*Strict secret
Ex. nr. 3
3 iunie 1968*

R A P O R T

**privind cazurile dr. Plăciñteanu
Gheorghe, prof. Plăciñteanu Ion
și regizor Grigoriu Cezar**

În baza ordinului primit din partea conducerii Consiliului Securității Statului, o comisie a verificat împrejurările care au condus în august 1959 la arestarea și condamnarea dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE. În acest scop au fost studiate 18 dosare din arhivele Securității Statului și s-au purtat discuții cu 19 persoane, stabilindu-se următoarele:

PLĂCINȚEANU GHEORGHE, fiul lui Gheorghe și Clemansa, s-a născut la 3 decembrie 1924 în Iași. A fost de profesie medic chirurg, era necunoscut cu activitate politică și fără antecedente penale, iar ultimul domiciliu l-a avut în București, Calea Victoriei nr. 2.

În luna aprilie 1958, dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE a cunoscut întâmplător, la braseria „Continental” din București, pe TANȚI GHEORGHIU și CEZAR GRIGORIU, cu care s-a împrietenit și după circa două săptămâni – la domiciliul acestora – a cunoscut-o pe LICA GHEORGHIU.

Deși LICA GHEORGHIU era căsătorită în acea perioadă cu MARCEL POPESCU, la scurt timp după cunoașterea doctorului PLĂCINȚEANU GHEORGHE a început să întrețină relații intime cu acesta. Deoarece relațiile dintre ei au devenit publice, în familia lui GHEORGHIU DEJ au avut loc numeroase discuții în urma cărora a survenit divorțul între LICA GHEORGHIU și MARCEL POPESCU.

Menționăm că GHEORGHIU DEJ aflând de legăturile existente între LICA și GHEORGHE PLĂCINȚEANU, care începuse să o viziteze la domiciliu, și-a manifestat în mod hotărât dezacordul față de aceste relații și a căutat pe toate căile să le destrame și să împiedece intențiile lor de căsătorie.

În legătură cu motivele care au determinat împotrivirea lui GHEORGHIU DEJ ca LICA să se căsătorească cu dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, cpt. IRIMIE IOAN – care pe atunci era șoferul de casă al familiei GHEORGHIU – relatează că aflându-se la o petrecere în localitatea Titu, la care au participat LICA GHEORGHIU, PLĂCINȚEANU GHEORGHE, ing. TICU (nepotul lui GHEORGHIU DEJ) și alte persoane, între PLĂCINȚEANU GHEORGHE și ing. TICU au survenit discuții violente care au degenerat în scandal. În această împrejurare, cpt. IRIMIE afirmă că întrebându-l pe ing. TICU de ce nu se împacă cu dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, acesta i-a explicat că dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE nu poate fi acceptat în familia lui GHEORGHIU DEJ deoarece mama lui GHEORGHIU DEJ a murit din cauza tatălui dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE (pag. 51-52).

Precizăm că GHEORGHIU DEJ este originar din Bârlad, iar tatăl lui, PLĂCINȚEANU GHEORGHE (de profesie tot medic) a fost o anumită perioadă directorul spitalului din Bârlad. Cpt. IRIMIE a mai menționat și faptul că tot de la ing. TICU știe că în acel timp mama lui GHEORGHIU DEJ, având nevoie de un tratament medical, a solicitat internarea în spitalul din Bârlad, pe atunci condus de tatăl dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE; întrucât nu dispunea de suma de bani necesară, dr. PLĂCINȚEANU i-a refuzat internarea în spital, în urma cărui fapt aceasta la scurt timp a decedat.

Dat fiind faptul că sfaturile date de GHEORGHIU DEJ lui LICA pentru a renunța la dr. PLĂCINȚEANU nu au avut influența scontată, iar relațiile dintre aceștia au evoluat, s-au încercat din ordinul lui GHEORGHIU DEJ și alte metode care să ducă la destrămarea acestor legături. Astfel au fost luate măsuri severe prin care se interzicea accesul lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE la domiciliul lui LICA și concomitent s-a lansat în rândul rudelor, cunoștințelor și personalului de pază și de deservire versiunea (probabil pentru a justifica măsurile luate) din care rezultă că atât PLĂCINȚEANU cât și familia sa ar fi desfășurat activitate legionară iar acesta ar intenționa să intre în familia lui GHEORGHIU DEJ cu scopuri dușmănoase.

În realitate, din materialele studiate cât și din verificările efectuate, nu a rezultat că PLĂCINȚEANU GHEORGHE sau rudele sale apropiate să fi desfășurat activitate legionară.

În această atmosferă existentă în familia lui GHEORGHIU DEJ, dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE apare în raza de activitate a organelor de Securitate ca legătură a soției lui ARNALSTEEN JOSEPH, reprezentantul comercial al Belgiei la București. Soția acestuia – ARNALSTEEN ARREDELE – fiind pusă în filaj, a fost văzută în luna octombrie 1958, într-un parc din centrul Capitalei, în timp ce preda un pachet lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE. Acesta din urmă fiind urmărit pentru a i se stabili domiciliul și identitatea, a fost văzut intrând în sediul Comitetului Central al Crucii Roșii de unde a ieșit însoțit de LICA GHEORGHIU. Situația respectivă a fost raportată pe cale ierarhică lui ALEXANDRU DRĂGHICI și de către acesta lui GHEORGHIU DEJ.

Din felul în care au evoluat ulterior lucrurile, rezultă că împrejurarea sus-amintită a constituit un bun prilej pentru GHEORGHIU DEJ în vederea compromiterii și înlăturării lui GHEORGHE PLĂCINȚEANU.

În legătură cu cele de mai sus, colonelul în rezervă HOLINGHER IZIDOR, pe atunci șef al direcției de contraspionaj, în raportul prezentat la 11 mai 1968 face următoarele precizări:

„Am luat materialul (*n.n.* raportul de filaj) și l-am prezentat lui DRĂGHICI ALEXANDRU. A doua zi m-a chemat și mi-a spus că a arătat nota lui GHEORGHIU DEJ, că se cunoaște că PLĂCINȚEANU GHEORGHE are relații cu LICA GHEORGHIU, că el vrea să se infiltreze în familia lui GHEORGHIU DEJ și că trebuie împiedecat acest lucru. Mi-a dat ordin să urmărim pe PLĂCINȚEANU GHEORGHE, să-l punem în filaj, să facem investigații, să-i punem în interceptare telefonul și să strângem toate datele despre el și familia sa...

Atât din filaj cât și din supravegherea telefonului nu a rezultat vreo nouă suspiciune sau culpă privitor pe PLĂCINȚEANU GHEORGHE. În afară de unele legături banale, fără importanță operativă, apăreau legături frecvente cu LICA GHEORGHIU cu care se întâlnea în oraș și care îl vizita la domiciliu. Conform ordinelor primite de la ALEXANDRU DRĂGHICI, eu îl informam imediat despre aceste întâlniri. O copie după interceptările telefonice le primea și tov. general NEGREA VASILE. De asemenea, uneori DRĂGHICI ALEXANDRU îmi dădea ordine în cazul PLĂCINȚEANU GHEORGHE și în prezența tov. NEGREA VASILE” (pag. 35-36).

Din verificările făcute în acea perioadă referitor la data când familia ARNALSTEEN a intrat în legătură cu dr. GHEORGHE PLĂCINȚEANU, a rezultat că acesta din urmă în iarna anului 1957 spre 1958 a cunoscut întâmplător la restaurantul Athénée Palace pe reprezentantul comercial al Belgiei la București, anume ARNALSTEEN J. și pe soția acestuia. Cu aceștia a legat mai întâi o prietenie iar ulterior a început să întrețină relații intime cu doamna ARNALSTEEN. Din aceleași verificări a mai reieșit că la 23 aprilie 1958, dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, sărbătorindu-și ziua numelui, a invitat la domiciliul său, printre alții, pe dr. ROGOZ ION (prieten și coleg) și familia ARNALSTEEN. Cu această ocazie, discutându-se despre faptul că soția lui ARNALSTEEN urma să facă o

călătorie în Austria (la rude) unde dr. ROGOZ ION avea o fostă logodnică (DAISY ARIAN) – plecată din România – acesta a rugat-o pe doamna ARNALSTEEN să o viziteze pe DAISY ARIAN căreia să-i transmită salutări.

La reîntoarcerea de la Viena în septembrie 1958, soția lui ARNALSTEEN a adus din partea lui DAISY ARIAN pentru dr. ROGOZ ION o scrisoare și un pachet cu 120 perechi ciorapi de nylon (50 perechi erau pentru dr. ROGOZ IOAN, iar restul erau destinați unei familii din București pe care aceasta nici nu o cunoștea).

Maior ROTARI DUMITRU din direcția de contraspionaj, care răspundea de urmărirea familiei ARNALSTEEN, considerând împrejurările sus-arătate ca fiind propice ca prin dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE și dr. ROGOZ ION să se acționeze operativ asupra soției lui ARNALSTEEN, a propus recrutarea ca informatori a celor doi doctori. Propunerile făcute nu au fost acceptate de fostul șef al direcției – colonel HOLINGHER IZIDOR – care a motivat, așa după cum arată mr. ROTARI D. în raportul prezentat la 16 mai 1968, că:

„... nu este de acord cu propunerile făcute, întrucât în cazul acestor doi doctori există interese mai mari...” (pag. 42.).

Deoarece până la sfârșitul lunii februarie 1959, din verificările întreprinse în legătură cu dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE și familia sa nu au rezultat fapte deosebite care să-i compromită, DRĂGHICI ALEXANDRU s-a declarat nemulțumit, ordonând lui HOLINGHER IZIDOR să aresteze în secret pe unchiul dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, respectiv pe profesorul universitar PLĂCINȚEANU IOAN (la acea dată pensionar) și pe dr. ROGOZ IOAN, în scopul ca prin aceștia să obțină date compromițătoare privitor la dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE.“

Despre faptul că nu se dețineau materiale compromițătoare despre membrii familiei PLĂCINȚEANU, HOLINGHER IZIDOR arată următoarele:

„... alte materiale în acest caz nu am putut obține, fapt ce-l nemulțumea pe DRĂGHICI ALEXANDRU... mi-a dat dispoziție să arestăm în secret pe PLĂCINȚEANU ION și dr. ROGOZ ION. Scopul anchetei era de a obține date despre activitatea lui PLĂCINȚEANU ION cu PLĂCINȚEANU GHEORGHE și de a obține cât mai multe date compromițătoare despre PLĂCINȚEANU GHEORGHE...” (pag. 36).

Ca urmare a acestui ordin, la 15 martie și respectiv 21 martie 1959, dr. ROGOZ IOAN și profesorul PLĂCINȚEANU ION au fost arestați fără forme legale, după care au fost încarcerați în arestul Direcției de anchete penale și ținută la dispoziția organelor de contraspionaj în vederea „documentării” activității lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE.

După cum a rezultat din documentele studiate în cazul lui PLĂCINȚEANU ION, nu au existat materiale care să justifice arestarea, iar ca urmare, timp îndelungat nici nu s-au emis forme legale de reținere. Acest lucru rezultă în mod expres și din adresa înaintată de Serviciul Închisori la 19 mai 1959 (după 2 luni de reținere ilegală) cu nr. 00841425 către fosta Direcție a II-a, prin care

solicita: „... să se trimită mandatul de deținere, întrucât sus-numitul nu are la dosarul personal nici un act din care să reiasă reținerea sa...”

De la data arestării și până în iulie 1959, prof. PLĂCINȚEANU IOAN și dr. ROGOZ ION au fost anchetați de mr. ROTARI DUMITRU și col. VASILESCU TRAIAN, ambii din direcția de contraspionaj, fără însă a obține de la ei datele scontate la adresa dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE.

Discutând cu mr. ROTARI DUMITRU despre PLĂCINȚEANU ION, acesta raportează că:

„... declarațiile luate de mine și col. VASILESCU TRAIAN nu cuprindeau fapte în baza cărora se putea emite un mandat de arestare. Mai concret, nu se refereau la nici o faptă de natură infracțională ce putea fi reținută în sarcina prof. PLĂCINȚEANU ION și deci arestarea era o măsură abuzivă și ilegală”. (pag. 44).

Despre PLĂCINȚEANU ION se cunoaște că este născut în Dorohoi la 15 februarie 1893, că în perioada 1921-1926 a făcut studiile universitare în Germania, iar până în anul 1944 a îndeplinit diferite funcții didactice la Facultatea de Științe din Iași. După 1944 s-a stabilit cu domiciliul în București și în perioada 1945-1952 a fost colaborator extern la Institutele de metrologie și fizică și la Institutul de documentare tehnică. Din 1952 și până în 1956 a funcționat ca șef al catedrei de matematici la Academia Militară Tehnică. După această perioadă și-a desfășurat activitatea în calitate de colaborator extern la diferite institute de cercetare și documentare științifică din București, până în 1959 când a fost arestat.

Col. HOLINGHER IZIDOR, referindu-se la ancheta efectuată cu PLĂCINȚEANU ION, precizează că:

„... ancheta nu a adus elemente noi împotriva lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE. Eu am raportat lui DRĂGHICI ALEXANDRU rezultatul anchetei, propunându-i ca de PLĂCINȚEANU ION să se ocupe Direcția de anchete, iar de ROGOZ ION, miliția, însă el n-a fost de acord, cerând să se intensifice ancheta, deși era clar că nu ai ce ancheta”. (pag. 37).

În discuțiile purtate de HOLINGHER cu ALEXANDRU DRĂGHICI privitor la desfășurarea acțiunii, acesta din urmă a reproșat exprimându-se că:

„LICA GHEORGHIU nu vrea să renunțe la PLĂCINȚEANU GHEORGHE, că GHEORGHIU DEJ este foarte necăjit, iar noi nu ne ocupăm în suficientă măsură pentru a-l demasca pe PLĂCINȚEANU GHEORGHE”. (pag. 37).

Tot HOLINGHER IZIDOR a mai precizat că ALEXANDRU DRĂGHICI i-a cerut să întocmească o fișă completă asupra lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE, fișă ce a fost cerută de GHEORGHIU DEJ. Pentru aceasta HOLINGHER IZIDOR a trimis pe rând la Iași doi ofițeri – Mr. ROTARI DUMITRU și col. ILIE MIHAI – cu misiunea de a face verificări complexe asupra întregii familii a dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE și a rudelor sale.

Întrucât din verificările efectuate asupra familiei PLĂCINȚEANU nu au rezultat probleme deosebite care să poată fi consemnate în fișa solicitată și care să constituie temeiul unor măsuri asupra lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE, atât

ALEXANDRU DRĂGHICI cât și GHEORGHIU DEJ și-au manifestat nemulțumirea față de neputința organelor de Securitate de a obține date compromițătoare asupra lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE. De altfel, HOLINGHER IZIDOR arată că ALEXANDRU DRĂGHICI, după ce a prezentat lui GHEORGHIU DEJ fișa privind pe PLĂCINȚEANU GHEORGHE, l-a chemat și i-a spus:

„GHEORGHIU DEJ este nemulțumit de materialul prezentat și că pe altă linie sunt date compromițătoare asupra lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE” (pag. 37).

Deoarece măsurile întreprinse pe linia organelor de Securitate pentru verificarea lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE și a familiei sale nu au reușit să scoată la iveală fapte infracționale contra securității statului, materialele culese privitor la infracțiunea de contrabandă (cu ciorapii) în care ROGOZ ION era inculpatul principal, iar PLĂCINȚEANU GHEORGHE era considerat în mod nejustificat drept complice, s-au trimis la Direcția Generală a Miliției.

Reținerea dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE s-a făcut din ordinul lui ALEXANDRU DRĂGHICI sub conducerea lui HOLINGHER, la 13 august 1959, într-un moment considerat favorabil, când nu se afla în compania lui LICA GHEORGHIU.

În cazul dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, un rol important l-a avut și procurorul ZEIGER SAMUIL, pe atunci șef al serviciului anchete speciale din Procuratura Generală, care a manifestat un zel deosebit pentru agravarea artificială a încadrării juridice a faptelor puse în sarcina învinuiților. De altfel la arestarea lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE se remarcă și prezența procurorului ZEIGER SAMUIL, fapt ce atrage atenția ca un procedeu neobișnuit.

Cu toate că probele erau îndoielnice, totuși procurorul ZEIGER SAMUIL în instanță a susținut cu tărie vinovăția dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE și dr. ROGOZ ION în vederea condamnării lor cu maximum de pedeapsă.

Menționăm că, deși pentru organele de contraspionaj era evident că nu existau motive de suspiciune asupra lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE, iar materialele pentru presupusa lui activitate de contrabandă fuseseră trimise organelor de miliție, totuși s-au continuat măsurile speciale de urmărire, inclusiv filajul, până la data arestării sale.

Pe întreaga perioadă de urmărire a lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE și stabilirea momentului arestării, între ALEXANDRU DRĂGHICI și GHEORGHIU DEJ a existat o legătură directă de comunicare operativă.

Un alt aspect din care rezultă caracterul abuziv și ilegal al rezolvării cazului dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE și dr. ROGOZ ION îl constituie modul în care s-a organizat judecarea și condamnarea sus-numiților de către Tribunalul Popular al fostului raion Tudor Vladimirescu. Astfel, deși dr. ROGOZ ION fusese arestat încă din luna martie 1959, cazul său și al dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE a fost judecat în mod surprinzător la procedura de urgență, conform Decretului 324, în ședință închisă, în ziua de 17 august 1959. Un alt viciu de procedură constă în faptul că atât dr. ROGOZ ION cât și dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE au fost împiedicați să fie apărați de către avocații pe care i-au cerut și ca urmare apărarea a fost numită din oficiu și de fapt aceasta, așa

după cum rezultă din pledoariile ținute, nu i-a apărat, ci din contră i-a acuzat.

În ceea ce privește sentința dată, prin care atât ROGOZ ION cât și PLĂCINȚEANU GHEORGHE sunt condamnați la câte 5 ani închisoare corecțională, evidențiază subiectivismul și influența exercitată pentru obținerea unei astfel de condamnări. De altfel, din depoziția lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE în fața completului de judecată, rezultă că singura sa vină o constituie faptul că i-a făcut cunoștință dr. ROGOZ IOAN cu familia ARNALSTEEN, însă aceasta întâmplător și nu cu intenția de a-l ajuta în procurarea ciorapilor. De asemenea, PLĂCINȚEANU GHEORGHE a mai arătat în apărarea cauzei sale că ROGOZ ION este acela care a rugat pe soția reprezentantului comercial belgian să-i facă acel serviciu, că el nu putea să indice adresa de la Viena a lui DAISY ARIAN, deoarece nici nu o cunoștea.

Precizăm că argumentele aduse în apărarea sa de PLĂCINȚEANU GHEORGHE nu au fost luate în considerare de instanță, iar la baza luării hotărârii de condamnare nu a stat nici o altă probă decât o declarație dată de dr. ROGOZ prin care acesta caută să-l implice și pe dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE în afacerea cu ciorapii.

În legătură cu cele declarate de dr. ROGOZ ION în anchetă, PLĂCINȚEANU GHEORGHE arată că în mod intenționat acesta caută să-l implice și pe el în cauza respectivă, sperând că astfel va putea scăpa de pedeapsă, având în vedere relațiile sale cu LICA GHEORGHIU.

Ilustrativ pentru a evidenția lipsa de obiectivitate este și scoaterea din această cauză a numiților WEISS EMANOIL și KANNER LIZA, care au fost într-adevăr complicii dr. ROGOZ ION la comercializarea ciorapilor.

Acțiunea de lovire în membrii familiei PLĂCINȚEANU, care de fapt nu aveau nimic comun cu legătura dintre LICA GHEORGHIU și dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, a avut un caracter organizat, fapt ilustrat și prin arestarea prof. PLĂCINȚEANU ION, căruia i se imputau fapte nejustificabile petrecute înainte de 23 August 1944.

Această acțiune este de fapt confirmată și de afirmația făcută chiar de LICA GHEORGHIU față de CEZAR GRIGORIU (cumnatul său), căruia, după arestarea dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, i-a spus:

„acuma întreaga familie va avea de suferit” (pag. 54).

Într-adevăr, pe lângă prof. ION PLĂCINȚEANU, care fusese arestat abuziv în martie 1959, a mai avut de suferit și sora dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, regizoarea SORANA COROAMĂ, care a fost destituită din serviciu, din ordin superior.

Întrucât condamnarea la 5 ani închisoare corecțională a lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE nu constituia o rezolvare convenabilă care să asigure înlăturarea lui definitivă din viața lui LICA GHEORGHIU, ALEXANDRU DRĂGHICI a dispus trecerea cazului în directă răspundere a g-ral locot. NEGREA VASILE și anchetarea în continuare a dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE și a prof. PLĂCINȚEANU ION de către Direcția de anchete a Ministerului Afacerilor

Interne, în al cărei arest se aflau aceștia.

Comisia a constatat că, de fapt, ceea ce a urmat începând din luna august 1959, în cazul dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, a fost o înscenare și mai grosolană, de data aceasta a unui proces cu nuanță politică, la baza căruia nu au existat probe de vinovăție, ci o vădită acțiune tendențioasă de răzbunare și, în ultimă instanță, de exterminare a dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE.

Pentru a asigura executarea ordinului primit, g-ral locot. NEGREA VASILE s-a ocupat personal, începând din luna august 1959, de acest caz, pe care l-a încredințat spre anchetare lt. col. ANGHEL MARIN, pe atunci locțiitor șef serviciu în cadrul Direcției de anchete din Ministerul Afacerilor Interne, pe care l-a instruit și cu care a ținut legătura direct și permanent, fără ca despre desfășurarea anchetei să aibă cunoștință șefii ierarhici ai ofițerului.

În legătură cu cele de mai sus, lt. col. ANGHEL MARIN, în raportul prezentat la 8 mai 1968, arată următoarele:

„În jurul datei de 23 august 1959, am fost chemat personal de tov. g-ral locot. NEGREA VASILE... Cu această ocazie mi-a spus că va trebui să încep o anchetă într-o problemă mai deosebită, despre care n-am voie să discut cu absolut nimeni, cazul în sine având tangență cu o persoană din conducerea partidului... De asemenea, mi-a mai spus că LICA GHEORGHIU ține foarte mult la acest om, din care cauză se impune să-l anchetăm cât mai repede pentru a-l trimite la locul convenit... Mi-a mai dat de înțeles încă o dată, că anumite interese mai mari reclamă terminarea anchetei cât mai urgent posibil... În plus mi-a dat dispoziție să „legalizăm” situația acestuia din urmă (*n.n.* PLĂCINȚEANU ION) care era deja arestat. În acest scop am fost pus în situația să antedatez sau mai precis să falsific mandate de arestare, ordonante de prelungirea reținerii pentru o perioadă de 5-6 luni de zile” (pag. 20-27).

Pentru a avea o imagine mai precisă asupra materialelor ce se posedau despre PLĂCINȚEANU GHEORGHE și prof. PLĂCINȚEANU ION și a modului în care s-a început ancheta, redăm în continuare cele raportate de lt. col. ANGHEL MARIN:

„Întrucât nici fosta Direcție a II-a nu posedă materiale concrete cu privire la presupusa vinovăție a celor de mai sus (*n.n.* PLĂCINȚEANU GHEORGHE și PLĂCINȚEANU ION), am început ancheta numai în baza indicațiilor primite inițial din partea tov. g-ral. lt. NEGREA VASILE. Raportez că încă de la începutul anchetei mi-am dat seama că ceva nu este în regulă, că nu se confirmă nimic din presupusa acuzație de uneltire, neavând cât de cât materiale de care să mă pot lega. Încercam să scot ceva, să stabilesc relațiile lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE, care de fapt reprezenta figura centrală și nu unchiul său – PLĂCINȚEANU ION...” (pag. 27).

În legătură cu înscenarea în care a fost folosit anchetatorul și modul în care i s-a cerut să instrumenteze acest caz, acesta arată următoarele:

„... vă rog să luați notă cum s-a procedat cu libertatea unor oameni, întâi erau arestați și apoi se încerca procurarea de materiale „probatorii” și în ultimă instanță falsificarea adevărului. Cu toate eforturile și insistențele depuse în anchetă, nu se conturau fapte din care să rezulte că PLĂCINTEANU GHEORGHE a încălcat legile statului nostru. Singura „vină” comisă de PLĂCINTEANU GHEORGHE a constat în faptul că a cunoscut-o pe LICA GHEORGHIU...” (pag. 28).

Faptul că atât PLĂCINTEANU GHEORGHE cât și PLĂCINTEANU ION erau nevinovați și că persoane interesate făceau presiuni asupra organului de anchetă pentru a face totul ca cei doi să fie condamnați, rezultă și din cele raportate de lt. col. ANGHEL MARIN și anume:

„... tov. NEGREA VASILE mi-a dat ordin să fac totul ca PLĂCINTEANU GHEORGHE și PLĂCINTEANU ION să intre la pușcărie, să fie condamnați, pentru ca astfel primul să fie despărțit de LICA GHEORGHIU” (pag. 33).

Dirijarea anchetei și preocuparea deosebită manifestată de către g-ral locot. NEGREA VASILE rezultă cu tărie din faptul că zilnic se interesa de modul în care se desfășura ancheta și despre rezultatele obținute. În legătură cu aceasta, anchetatorul precizează:

„... acest caz prezenta atâta interes încât și în ziua de 23 august 1959, tov. NEGREA VASILE m-a întrebat la telefon (de la tribuna oficială) despre rezultatele obținute” (pag. 25).

Faptul că în anchetă nu s-au putut obține depoziții care să ducă la condamnarea lui PLĂCINTEANU GHEORGHE l-a intrigat pe g-ral locot. NEGREA VASILE atât de mult, încât a hotărât să se treacă la măsuri de constrângere fizică. Referitor la acest aspect, lt. col. ANGHEL MARIN arată că:

„... în jurul datei de 25-27 august 1959, raportând că nu se conturează nimic concret, am primit dispoziție din partea tov. g-ral lt. NEGREA VASILE să recurg la alte metode în anchetarea lui PLĂCINTEANU GHEORGHE, concret mi-a spus să chem un sergent de la paza arestului care să-i tragă câteva lovituri în spate acestui păcătos”, spunând: „până când o să ne mai rugăm de el? Conform celor de mai sus, eu am executat această dispoziție” (pag. 29).

Din studiul tuturor declarațiilor date de PLĂCINTEANU GHEORGHE în fața lt. col. ANGHEL MARIN, rezultă că până la data când a fost bătut, el nu a recunoscut faptele imaginare ce i se sugerau în anchetă, refuzând să-și însușească faptele pe care nu le săvârșise, menținându-se pe linia susținerii nevinovăției sale. După ce a fost bătut, PLĂCINTEANU GHEORGHE a

„recunoscut” tot ceea ce i s-a cerut. Schimbarea survenită în timpul anchetei duse asupra lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE rezultă și din cele relatate de anchetator:

„... îmi amintesc că PLĂCINȚEANU GHEORGHE fiind și un element fricos, după una sau două lovituri primite la spate, a cerut să fie lăsat deoarece va recunoaște faptele ce i se impută. Așa a început PLĂCINȚEANU GHEORGHE să recunoască presupusele fapte de care s-ar fi făcut vinovat”.

„...din momentul în care PLĂCINȚEANU GHEORGHE a început să recunoască, ca urmare a măsurilor de constrângere, acesta a început să declare unele aspecte din pretinsa sa activitate dușmănoasă. Dar pentru a da colorit declarațiilor sale, pentru a smulge fapte care să se încadreze în prevederile infracțiunii de uneltire contra securității statului, PLĂCINȚEANU GHEORGHE, pentru a nu mai fi supus din nou la represalii – așa bănuiesc eu că a gândit – și-a dat seama pe parcurs, din timpul anchetei, cam ce anume se urmărește. În plus, este neîndoielnic faptul că și eu am canalizat ancheta pe această linie, sugerându-i în unele cazuri ce anume să vorbească, mai precis cum să fie interpretate faptele” (pag. 29).

În legătură cu folosirea unor metode de constrângere fizică de către organele de anchetă penală pentru a obține mărturii privind fapte infracționale imaginare, în convorbirea avută cu dr. ROGOZ IOAN a relatat că și cu el s-a procedat asemănător, fiind forțat și sugerându-i-se să declare că lucrează pentru serviciul de spionaj belgian sau american, precum și despre presupusa atitudine potrivnică regimului nostru pe care ar fi avut-o dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE.

Întrucât din depozițiile celor doi anchetați (PLĂCINȚEANU GHEORGHE și PLĂCINȚEANU ION) nu rezultau fapte care să asigure incriminarea lor certă, s-a recurs la lărgirea în mod artificial a cercului de persoane cu care ar fi avut discuții dușmănoase în mod organizat, dându-se cazului caracterul unei activități de grup, știindu-se că în astfel de situații măsurile de tragere la răspundere penală sunt mai severe. În acest mod au apărut ca inculpați în cazul dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE și numiții: ALEXANDRU PĂSTOREL TEODOREANU, BARTOS EVA, VOICULESCU V. și PILAT CONSTANTIN. Despre situația nou creată anchetatorul arată următoarele:

„... Dar ilegalitățile nu s-au oprit aici. Era necesar să strângem și alte „probe” care să confirme mărturiile sale (*n.n.* ale lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE). Scriitorul PĂSTOREL TEODOREANU a fost pus până la urmă în libertate și folosit ca martor împotriva lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE” (pag. 29).

Referindu-se la scoaterea lui PĂSTOREL TEODOREANU din proces, anchetatorul penal face următoarele precizări:

„... I-am informat pe tov. NEGREA VASILE că nu se poate pune bază pe declarațiile acestuia, ele fiind făcute cu foarte multă ușurință... părea neserios procesul lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE legat de doi oameni bătrâni și bolnavi... scoaterea sa din proces s-a făcut din dispozițiile tov. NEGREA VASILE, pe baza unuia din criteriile de mai sus” (pag. 34).

„Tot în calitate de martori au fost folosiți și numiții BARTOS EVA, VOICULESCU V. și PILAT CONSTANTIN, toți arestați, care să „întărească”, să „probeze” declarațiile făcute de acesta (*n.n.* PLĂCINȚEANU GHEORGHE) după folosirea „metodei” arătate (*n.n.* constrângerea fizică)” (pag. 29).

Cu toate că obiectivul principal al anchetei îl constituia PLĂCINȚEANU GHEORGHE, din lipsă de probe privind activitatea sa, în concluziile de învinuire figura centrală apare unchiul său – profesorul PLĂCINȚEANU ION, deoarece din activitatea sa se puteau reține câteva aspecte negative. Astfel se cunoștea că înainte de 23 August 1944 publicase unele articole în presă cu caracter filo-german, deținuse timp de câteva luni – în perioada de guvernare legionară – funcția de decan al Facultății de Științe din Iași (fără însă a fi membru în organizația legionară), cunoscuse pe foștii ambasadori ai Germaniei hitleriste la București, iar după 23 August 1944 și-a manifestat uneori față de cunoscuți unele nemulțumiri privind anumite stări de lucruri de ordin economic și politic existente la acea dată în țara noastră.

Deși faptele reținute în sarcina lui PLĂCINȚEANU ION sunt în esență cele arătate mai sus, pornindu-se intenționat de la o apreciere denaturată a faptelor și interpretându-se în mod exagerat gradul de vinovăție, s-au reținut atât în sarcina lui PLĂCINȚEANU ION cât și a lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE fapte care au determinat încadrarea lor în mod ilegal la infracțiunea de uneltire contra ordinii sociale, prevăzută și pedepsită de art. 209, lit. a, c.p.

Atrage în mod deosebit atenția faptul că deși prevederile art. 209 c.p., lit. a, dau posibilitatea instanței de judecată să aplice pedeapsă cuprinsă între 3-10 ani – în raport de fapte și gravitatea lor – totuși celor doi inculpați li s-a aplicat pedeapsa maximă.

Despre această stare de lucruri, lt. col. ANGHEL MARIN arată:

„... și în cazul în care PLĂCINȚEANU GHEORGHE ar fi comis în realitate faptele reținute și nu i-am fi smuls declarații în modul arătat, în nici un caz nu merita acordarea unei asemenea pedepse. Am ferma convingere că condamnarea acestor oameni a fost hotărâtă deja de persoane interesate cu mult înainte de judecarea cazului. De altfel, rețin precis că înaintea judecării procesului, care s-a desfășurat în secret, s-a discutat la Tribunalului Militar București să fie luate măsuri pentru a nu se divulga nimic” (pag. 30).

În legătură cu ancheta făcută în cazul PLĂCINȚEANU GHEORGHE și PLĂCINȚEANU ION, lt. col ANGHEL MARIN în raportul prezentat, analizându-și

activitatea în lumina documentelor Plenarei din aprilie 1968, arată:

„... față de conștiința mea, oricât ași căuta nu am cu ce o acoperi, ea rămâne pătată”. (pag. 31).

Un alt aspect care a rezultat din verificările efectuate subliniază faptul că de la început starea sănătății lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE a fost neglijată, a fost izolat permanent, urmărindu-se exterminarea sa.

Ignorarea stării sănătății lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE rezultă evident din modul în care s-a rezolvat propunerea făcută de medicul închisorii Direcției de anchete la 19 august 1959 în raportul nr. 3958, prin care solicita ca lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE să i se facă radiografie la Spitalul Văcărești, întrucât suferea de T. B. C. pulmonar. Col. ILIE MIHAI din D. G. I. E., pe atunci locțiitor de director la fosta Direcție a II-a, a dat ordin telefonic la arestul Direcției de anchete, ofițerului de serviciu lt. BOACĂ, căruia i-a spus că PLĂCINȚEANU GHEORGHE să nu fie dus la spital.

Preocuparea conducerii Ministerului Afacerilor Interne ca despre cazul PLĂCINȚEANU GHEORGHE să nu cunoască decât un cerc restrâns de persoane s-a manifestat din prima zi a arestării și până în ultimă zi a vieții sale, el stând singur în celulă.

După condamnare, lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE i-a fost fixat ca loc de detenție – de către PINTILIE GHEORGHE – Penitenciarul Râmnicul Sărat, unde de obicei erau trimiși cei mai periculoși dușmani ai regimului, știut fiind că condițiile grele existente în acest loc conduceau în mod cert la exterminarea lui fizică, mai ales că se cunoștea faptul că suferea de ulcer duodenal și T. B. C. pulmonar.

Despre acest aspect, anchetatorul penal mai precizează că:

„... pentru a se întregi complet această crimă – ce nu poate fi calificată altfel – PLĂCINȚEANU GHEORGHE a fost internat imediat în penitenciarul Râmnicul Sărat, pentru a fi izolat” (pag. 30).

Decesul survenit la 1 mai 1961, deci la 14 luni de la internare, confirmă intenția cu care a fost trimis PLĂCINȚEANU GHEORGHE în acest penitenciar, fiind rezultatul direct al regimului alimentar și al lipsei de asistență medicală.

Menționăm că fixarea locului pentru executarea detenției în Penitenciarul de la Râmnicul Sărat se făcea numai din ordinul sau cu aprobarea conducerii Ministerului Afacerilor Interne în atenția căreia se afla tot timpul în mod nemijlocit, acest loc de detenție.

Din relatările mr. VIȘINESCU ALEXANDRU, comandant al Penitenciarului Râmnicul Sărat în perioada respectivă, rezultă că în timpul detenției PLĂCINȚEANU GHEORGHE și-a manifestat revolta față de înscenarea a cărei victimă a fost, afirmând tot timpul că este nevinovat. Același lucru a rezul-

tat și din discuțiile purtate de comisie cu dr. DUMITRESCU AUREL, care era însărcinat cu asigurarea asistenței medicale în acel penitenciar. Discuțiile purtate de comisie cu dr. DUMITRESCU AUREL au avut loc în urma nedumeririlor legate de modul în care a fost completată fișa dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE. Astfel, datorită cantității mari de medicamente ce apar prescrise în ultimele trei zile ale vieții lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE lăsa să se tragă concluzia că fișa a fost completată ulterior decesului și deci în perioada premergătoare morții asistența a fost inexistentă. În orice caz, asistența medicală nu a fost în raport cu evoluția bolii deținutului.

De asemenea, neinternarea în spital în asemenea condițiuni a unui bolnav, vădește reaua credință a celor răspunzători de starea deținutului, lipsa de umanitate într-un caz care necesita o intervenție. Acest lucru era cu atât mai necesar, cu cât încă din aprilie 1961 se cunoștea că PLĂCINȚEANU GHEORGHE, așa cum rezultă din buletinul de analiză, avea două grame de uree în sânge, cantitate nocivă și care în mod sigur conducea la deces în caz de neintervenție urgentă și internare în spital.

Dezinteresul general manifestat față de deținutul de la Penitenciarul Râmnicul Sărat rezultă și din faptul că asistența medicală, datorită lipsei infirmeriei, în caz de îmbolnăvire se făcea în celula în care deținutul era încarcerat (câte unul).

Un alt element care reprezenta o încălcare a legilor îl constituie faptul că la acest penitenciar, spre deosebire de celelalte, în caz de deces nu se efectua autopsia medico-legală pentru a se cunoaște cauza reală a morții. Acest fapt îl sesizăm deoarece nici în cazul PLĂCINȚEANU GHEORGHE nu s-a făcut autopsia, cu toate că împrejurările impuneau o clarificare a cauzelor reale care au determinat moartea acestuia.

În ceea ce privește regimul de detenție aplicat prof. PLĂCINȚEANU ION, precizăm că și acesta în perioada 21 martie 1959 – februarie 1960, cât a stat în arestul Direcției de anchete, a avut același regim cu cel aplicat și nepotului său PLĂCINȚEANU GHEORGHE, cu diferența că periodic i s-a introdus câte un informator în cameră, fără ca să rezulte însă probe deosebite. După condamnarea la 10 ani închisoare corecțională (în decembrie 1959) și după o încarcerare de 73 zile la Penitenciarul Jilava, prof. PLĂCINȚEANU ION a fost trimis pentru executarea pedepsei la Penitenciarul GHERLA, unde la 14 decembrie 1960 a decedat.

În legătură cu starea sănătății și cauzele morții prof. PLĂCINȚEANU ION, din studierea fișei medicale existentă la dosarul de penitenciar rezultă că la data arestării (21 martie 1959) sus-numitul avea o maladie cardio-vasculară-cord pulmonar. În timpul detenției, cu toate că i s-a acordat asistență medicală, boala s-a agravat. Precizăm că la interpretarea datelor consemnate în fișa medicală a fost solicitat și un specialist, formându-ne convingerea că în ceea ce privește decesul lui ION PLĂCINȚEANU nu sunt suspiciuni, în sensul că moartea reprezintă un proces firesc al evoluției maladiilor de care a suferit, în

condițiile existente în detenție.

Un alt aspect care a reținut în mod deosebit atenția, privește rolul avut de fostul procuror ZEIGER SAMUIL în cazul dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE.

Organele procuraturii reprezentate în acest caz prin procurorul ZEIGER SAMUIL, în loc să vegheze la respectarea legalității, au contribuit în mod direct la comiterea ilegalităților privind acțiunea întreprinsă împotriva lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE. Astfel, ZEIGER SAMUIL a participat la arestarea și la percheziția domiciliară efectuată lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE și a făcut parte din completul de judecată care l-a condamnat pe acesta.

Verificându-se îndeaproape rolul pe care l-a avut procurorul ZEIGER SAMUIL în cazul PLĂCINȚEANU GHEORGHE, cu intenția de a organiza o discuție cu acesta, s-a constatat că de fapt el este plecat cu forme legale din țară încă din martie 1965. În această situație verificând împrejurările în care a plecat ZEIGER SAMUIL din țară, s-a stabilit că sus-numitul în februarie 1961 a fost arestat de organele Direcției de anchete penale ale Ministerului Afacerilor Interne și deferit justiției pentru infracțiunea de luare de mită.

Din studierea cazului în care a fost implicat, rezultă că nici împotriva lui nu au existat probe neîndoielnice, iar în timpul anchetei și la proces și-a susținut nevinovăția, totuși a fost condamnat la maximum de pedeapsă (10 ani închisoare corecțională).

Ca și în cazul dr. PLĂCINȚEANU, de ancheta făcută de organele Securității fostului procuror ZEIGER s-a ocupat personal g-ral lt. NEGREA VASILE. Din ordinul acestuia, în ziua arestării, la domiciliul lui ZEIGER SAMUIL au fost introduse mijloace T. O., iar rezultatele obținute erau înaintate zilnic la cabinetul său. După părerea noastră această măsură a fost luată în vederea obținerii unor eventuale probe, întrucât așa cum s-a menționat mai sus, până la data arestării, probele existente erau îndoielnice.

Menționăm că ZEIGER SAMUIL și-a început executarea pedepsei la Penitenciarul Văcărești unde a fost recrutat ca informator, unde la 14 aprilie 1964 (la 3 ani de la arestare), conform decretului 176/1964 a fost pus în libertate. La data de 17 martie 1965 Comisia pentru pașapoarte și vize a Ministerului Afacerilor Interne a acordat viza de plecare definitivă din țară, atât lui cât și familiei (soție și copil).

Atrage atenția faptul că acordarea vizei de plecare din țară a lui ZEIGER SAMUIL s-a făcut cu multă ușurință, dovadă fiind hotărârea comisiei care nu a fost semnată decât de g-ral mr. DUMITRU și col. VASILESCU TRAIAN (pag. 62).

Precizăm că modul în care s-a acordat viza de plecare din țară lui ZEIGER SAMUIL creează serioase suspiciuni cu privire la corectitudinea unor membri ai comisiei care au semnat hotărârea respectivă. În legătură cu aceasta, col. VASILESCU TRAIAN avea toate motivele să sesizeze persoana solicitantului, întrucât pe fostul procuror ZEIGER SAMUIL îl cunoștea din perioada arestării dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE, mai ales că el a fost șeful serviciului care se ocupa de cazul dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE.

De asemenea, se remarcă și faptul că ZEIGER SAMUIL a părăsit țara la 17 martie 1965 cu avionul, chiar în ziua când i s-au eliberat pașapoartele, fapt ce scoate în evidență că sus-numitul a cunoscut data eliberării pașapoartelor și a putut procura din timp biletele de avion pentru ziua respectivă.

Toate cele de mai sus conduc la concluzia că arestarea, condamnarea, eliberarea din închisoare și ulterior acordarea vizei și plecarea precipitată a lui ZEIGER SAMUIL din țară fac parte dintr-un sistem folosit pentru îndepărtarea voită a unor persoane care cunoșteau prea multe ilegalități și la care general locotenent NEGREA VASILE a contribuit efectiv.

Un alt caz care a rezultat în timpul verificărilor efectuate în legătură cu dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE și care ilustrează sistemul practicat în situațiile în care o persoană nedorită încerca să intre în relații cu fiicele lui GHEORGHIU DEJ se referă la cele petrecute cu regizorul GRIGORIU CEZAR. Ca și în cazul PLĂCINȚEANU GHEORGHE, din dispoziția lui ALEXANDRU DRĂGHICI organele de Securitate au fost angrenate în urmărirea și timorarea lui GRIGORIU CEZAR, cu scopul de a-l determina să renunțe la relațiile și intențiile de a se căsători cu TANȚI GHEORGHIU.

Această situație rezultă și din cele raportate de colonelul în rezervă HO-LINGHER IZIDOR – fostul șef al direcției de contraspionaj:

„Prin anul 1955-1956 am fost chemat de PINTILIE GHEORGHE care mi-a spus că TANȚI GHEORGHIU este îndrăgostită de cântărețul CEZAR GRIGORIU... că tov. GHEORGHIU DEJ este foarte necăjit și că trebuie împiedicată această căsătorie. Mi-a dat dispoziție să mă ocup de acest caz și să-l pun în lucru pe CEZAR GRIGORIU, adică să-l țin periodic în supraveghere și să-i interceptez telefonul... Mi-a spus că despre aceasta știe și DRĂGHICI ALEXANDRU. Am executat această sarcină, însă atât din filaj cât și din interceptare nu a rezultat nimic compromițător. Au rezultat relațiile cu TANȚI GHEORGHIU care-l vizita des la domiciliu, date pe care eu le raportam lui PINTILIE și uneori eram chemat și la DRĂGHICI ALEXANDRU pentru a-l pune la curent cu lucrarea ...” (pag. 38, 39).

Faptul că GHEORGHIU DEJ a întreprins toate măsurile posibile pentru a o determina pe TANȚI să renunțe la CEZAR GRIGORIU rezultă și din discuția avută în prezența lui IOSIF CHIȘINEVSCHI cu fiica sa în 1953 la Moscova – unde aceasta se afla la studii.

În legătură cu această discuție, CEZAR GRIGORIU a relatat:

„... GHEORGHIU DEJ a făcut o vizită împreună cu CHIȘINEVSCHI fiicei sale TANȚI. Discutând despre persoana mea, GHEORGHIU DEJ i-a atras atenția lui TANȚI că nu este de acord cu simpatia ce mi-o poartă, explicându-i că sunt un burghez inveterat. TANȚI nu a crezut acest lucru. Tatăl ei s-a înfu-

riat. Atunci a intervenit CHIȘINEVSCHI care i-a promis lui GHEORGHIU DEJ că la întoarcere, în primele 3 zile, voi fi lichidat” (pag. 55).

În urma rugămintelor insistente ale lui TANȚI GHEORGHIU și angajamentelor luate că va renunța la prietenia cu CEZAR GRIGORIU, ulterior nu s-au mai întreprins măsurile preconizate.

În legătură cu cele arătate de HOLINGHER IZIDOR privitor la măsurile întreprinse împotriva lui CEZAR GRIGORIU, acesta din urmă precizează că:

„... am fost urmărit pas cu pas de doi bărbați și o femeie însoțiți de o mașină neagră... Acțiunea de intimidare a început să se facă simțită și pe linie profesională”. (*n.n.* fraților GRIGORIU nu li s-a mai aprobat plecarea în turnee în străinătate, au fost înlăturați de la diferite spectacole, fapte care în ultimă instanță au dus la desființarea acestei formații vocale (pag. 55).

Paralel cu măsurile de urmărire a lui GRIGORIU CEZAR și șicanarea întregii formații vocale pe linie artistică, organele de Securitate au reținut în mod ilegal pe acesta și ulterior timp de circa 2 ani au exercitat asupra lui presiuni morale în scopul de a-l determina să renunțe la căsătoria proiectată cu TANȚI GHEORGHIU.

Despre acțiunile întreprinse împotriva sa, în informarea dată Consiliului Securității Statului, CEZAR GRIGORIU arată următoarele:

„... în toamna lui 1956 ori primăvara anului 1957, întorcându-mă acasă după un spectacol, în jurul orei 12 noaptea, am fost luat din plină stradă în preajma restaurantului „Izvorul rece”, în cartierul în care locuiam, de trei indivizi civili însoțiți de o mașină de culoare neagră, care punându-mi ochelari de tablă pe ochi, m-au împins în mașină și m-au transportat... Am întrebat ce se întâmplă cu mine. Drept răspuns am primit câțiva pumni și mi-au adresat câteva înjurături, spunându-mi că nu am voie să vorbesc... am fost introdus într-o cameră, am fost așezat pe un scaun și mi s-au luat ochelarii. Atunci am văzut că eram înconjurat de doi civili, de un sublocotenent... și de o femeie cu grad de plutonier. Mi s-a ordonat să mă dezbrac până la piele. Am fost condus iar pe niște trepte până am ajuns într-o celulă... Am fost lăsat singur, din acest moment la fiecare 10 minute sublocotenentul deschidea ușa celei, îmi dădea un pumn în coaste, ordonându-mi să mă întorc cu fața spre ușă și invers, asta cu regularitate până dimineața. Dimineața mi s-au pus din nou ochelarii și am fost condus într-un birou... În spatele unei mese era un civil de 45-50 ani, ciupit parcă de vărsat de vânt pe față, păr negru, chelie proeminentă, adus de spate și ținând capul puțin într-o parte (*n.n.* este vorba de col. în rezervă HOLINGHER IZIDOR recunoscut de CEZAR GRIGORIU după ce i s-au prezentat mai multe fotografii). Am fost întrebat pentru cine lucrez, pentru americani sau pentru englezi... În acel moment m-a lovit și m-a înjurat, ordonând unui alt civil să mă

ia și să mă ducă acolo unde am timp să mă gândesc. Din nou am fost dus în celulă. Seara am fost scos și condus până la mașină. La un anumit punct din oraș mi s-au scos ochelarii (pe str. Olari). Ajunși aici, individul care m-a întrebat pentru cine lucrez m-a lovit și m-a înjurat din nou, ordonându-mi să nu povestesc nimănui ce mi s-a întâmplat"... (pag. 56-57).

De menționat, că de fapt acesta era doar începutul acțiunii de durată la care a fost supus CEZAR GRIGORIU cu scopul de a fi timorat permanent și astfel determinat să respecte indicațiile ce i se dădeau.

Subliniind acest aspect, CEZAR GRIGORIU arată relatând indicația primită la despărțire de la HOLINGHER IZIDOR:

„... de astăzi înaintea vei primi zilnic un telefon de la un anumit IONEL care îți va spune ora și locul unde trebuie să te prezinți. Ajuns acasă... am fost chemat de urgență la cabinetul lui MARCEL POPESCU. Ajuns acolo am găsit-o pe TANȚI disperată. Ulterior TANȚI mi-a povestit cum a căzut la picioarele tatălui ei rugându-l să mă elibereze. Atunci el l-a chemat pe DRĂGHICI și l-a întrebat dacă eu într-adevăr sunt închis. Acesta s-a jurat pe carnetul de partid că nu sînt închis... Din această perioadă am început să fiu sunat la telefon de respectivul IONEL. Am avut prima întâlnire cu el în Grădina Icoanei. Spre surprinderea mea, IONEL nu era altul decât cel care mă anchetase când am fost închis. (*n.n.* adică col. HOLINGHER IZIDOR care locuia chiar lângă Grădina Icoanei). De câte ori mă duceam la ora propusă și locul ordonat eram întâmpinat cu cele mai groaznice înjurături. De aici eram condus în diferite garsoniere (str. Batiștei, bloc Creditul Minier, etaj 6-7; blocul Patria, etaj 6-7) unde eram anchetat în continuare sub următoarea formă: scotea pistolul din buzunar, băga un glonte pe țevă, trăgea piedeca explicându-mi că dacă nu spun pentru cine lucrez, va apăsa pe trăgaci. Mi se dădea o coală de hârtie pe care trebuia să scriu acest lucru... Altă dată sub implusul aceluiși pistol și maltratări fizice, am scris numele femeilor cu care am trăit. Prin diferite căi erau aduse la cunoștința lui TANȚI, pentru a o putea îndepărta. Un lucru care mi se pare deosebit s-a întâmplat atunci când sub aceleași amenințări „IONEL” mi-a spus că dacă voi iscăli că nu mă voi mai vedea cu TANTI mi se va da un pașaport și bani pentru a pleca definitiv în orice țară doresc. Refuzând și acest lucru, răspunsul lui era același: bătaie, amenințări, înjurături (pag. 57-58).

Altă dată eram dus la fostul sediu al Ministerului Afacerilor Interne la etajul II sau III, unde eram anchetat de la ora 16,30 până la 19.30 când mi se dădea drumul să plec la spectacol”.

În legătură cu cele relatate de CEZAR GRIGORIU, HOLINGHER IZIDOR relatează următoarele:

„... am primit ordin să-l invit pe GRIGORIU CEZAR la M. A. I. și să-l ameninț că va avea de suportat consecințe grave dacă n-o părăsește pe TANȚI GHEORGHIU. Totodată, să-i promit că va fi ajutat să facă carieră dacă o abandonează” (pag. 39).

Întrucât măsurile arătate mai sus, întreprinse împotriva lui CEZAR GRIGORIU, nu au dat rezultatele scontate, în urma analizei ce a avut loc la DRĂGHICI ALEXANDRU, în prezența lui PINTILIE GHEORGHE și a lui HOLLINGER IZIDOR, s-a hotărât să se întreprindă și alte acțiuni în care să se folosească o gamă mai largă de mijloace ale organelor de Securitate. Astfel, în vederea compromiterii lui CEZAR GRIGORIU cu ocazia unui turneu făcut de acesta la Arad, s-a organizat marșrutizarea unei informatoare din București în localitatea respectivă și instalarea unor mijloace tehnice (foto și de înregistrare) într-o casă conspirativă etc.

Despre această acțiune organizată și condusă de colonelul în rezervă HOLLINGER IZIDOR, acesta relatează următoarele:

„... După câțva timp am fost chemat la DRĂGHICI ALEXANDRU unde era și PINTILIE GHEORGHE și unde mi s-a spus că tov. GHEORGHIU este disperat că TANȚI insistă să se căsătorească cu GRIGORIU CEZAR și că trebuie să împiedicăm această căsătorie. PINTILIE a dat sugestia să procurăm fotografii în care să-l prindem pe CEZAR GRIGORIU când are relații de perversitate cu altă femeie și să fie arătate lui TANȚI GHEORGHIU, care datorită acestui fapt îl va părăsi. Eu am primit această dispoziție și știind că după câțva timp CEZAR GRIGORIU va pleca într-un turneu la Arad, am pregătit condițiile pentru a executa astfel de fotografii într-o casă conspirativă a raionului Arad de către Direcția II-a avea care îl avea ca agent pe cântărețul V. D. care pleca și el în turneu la Arad. Am pus în legătură pe V. D. cu o agentă (femeie de moravuri ușoare) ce am deplasat-o la Arad cu scopul de a fi prezentată lui GRIGORIU și de a avea relații cu el. La spectacol V. D. a prezentat-o pe agentă lui GRIGORIU care a mers după spectacol la ea acasă (respectiv la casa conspirativă). A avut relații perverse cu ea, iar echipa Direcției Tehnice a fotografiat acest lucru și a înregistrat discuțiile. Fotografiile și banda de magnetofon le-am dat lui PINTILIE GHEORGHE. După câteva zile am fost chemat de DRĂGHICI ALEXANDRU care mi-a spus că tov. GHEORGHIU DEJ a arătat fotografiile fiicei sale, dar că nu au avut nici un efect și că ea se căsătorește cu CEZAR GRIGORIU” (pag. 39-40).

Despre cele petrecute la Arad, CEZAR GRIGORIU arată că în anul 1957, fiind în turneu, cântărețul V. D. i-a prezentat o fată cu care a avut relații intime la „domiciliul” acesteia. La întoarcerea în București, TANȚI GHEORGHIU i-a arătat niște fotografii obscene în care el s-a recunoscut împreună cu femeia

întâlnită la Arad. TANȚI GHEORGHIU a spus că pozele respective le are de la tatăl său și că în cazul că este dispus, poate asculta și o bandă de magnetofon pe care sînt înregistrate discuțiile lui cu femeia respectivă.

Deoarece nici această provocare n-a avut influență asupra relațiilor dintre CEZAR GRIGORIU și TANȚI GHEORGHIU, iar aceștia totuși s-au căsătorit, acțiunile de compromitere întreprinse de către organele de Securitate până la această dată au încetat.

Concluziile care se desprind din verificările efectuate în cazurilor prezentate mai sus, scot în evidență următoarele:

1) PLĂCINȚEANU GHEORGHE și PLĂCINȚEANU ION nu au săvârșit acțiuni contra securității statului, iar condamnarea și exterminarea lor în detenție constituie o crimă.

2) Arestarea și anchetarea lor constituie o ilegalitate comisă de organele Securității statului din ordinul și sub directa îndrumare a lui ALEXANDRU DRĂGHICI și VASILE NEGREA.

3) Instrumentarea acestor cauze, procesul și pedepsele date reprezintă o înscenare juridică grosolană, o încălcare a procedurii penale făcute pentru rezolvarea unor interese personale.

4) Organele de anchetă penală din ordinul lui ALEXANDRU DRĂGHICI și VASILE NEGREA au falsificat realitatea. În scopul obținerii de probe măsluite în conformitate cu ordinele primite, organele de anchetă au aplicat asupra arestaților măsuri de constrângere fizică și morală pentru a-i determina să recunoască fapte infracționale pe care nu le-au comis.

5) Organele de procuratură nu și-au făcut datoria de a supraveghea ancheta, iar cele de justiție nu au ținut seama de lipsa de probe concludente de vinovăție a inculpaților și de conținutul falsificat al adevărului consemnat în concluzia de învinuire și de depozițiile inculpaților în desfășurarea celor două procese.

6) După condamnare, lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE i s-a fixat ca loc pentru executarea pedepsei Penitenciarul din Râmnicul Sărat, cunoscut cu regimul cel mai aspru din țară, în scopul exterminării lui fizice într-un timp cât mai scurt.

7) Existența unor documente care atestau preocuparea lui GHEORGHIU DEJ și ALEXANDRU DRĂGHICI pentru verificarea lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE și CEZAR GRIGORIU prin mijloacele muncii de securitate și folosirea în acest scop a unui număr însemnat de ofițeri.

8) Aprobarea în condițiuni suspecte a plecării definitive din țară a fostului procuror ZEIGER SAMUIL care a fost folosit la anchetarea și acuzarea lui PLĂCINȚEANU GHEORGHE.

9) Vinovații principali pentru crimele comise în cazul dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE cât și pentru folosirea abuzivă a aparatului și mijloacelor muncii de securitate în rezolvarea unor probleme personale ale familiei lui GHEORGHIU DEJ sunt: ALEXANDRU DRĂGHICI, g-ral lt. VASILE NEGREA, PIN-

TILIE GHEORGHE, HOLINGHER IZIDOR și lt. col. ANGHEL MARIN.

Față de gravitatea faptelor comise, pentru restabilirea adevărului și pentru reconsiderarea celor care sub o formă sau alta au avut de suferit pe nedrept, propunem să se aprobe următoarele măsuri:

1) Revizuirea proceselor privind pe PLĂCINȚEANU GHEORGHE, PLĂCINȚEANU IOAN și ROGOZ ION, în vederea reabilitării lor juridice cu toate urmările ce decurg din aceasta.

2) Tragerea la răspundere pe linie de partid a lui ALEXANDRU DRĂGHICI, VASILE NEGREA, HOLLINGHER IZIDOR și lt. col. ANGHEL MARIN.

3) Forurile competente să analizeze oportunitatea rămânerii pe mai departe în funcția de prim adjunct al ministrului Afacerilor Interne a generalului locotenent NEGREA VASILE.

4) Pentru încălcarea conștiință a legilor și procedurii penale pentru fals în acte publice și folosirea mijloacelor abuzive în scopul obținerii de declarații ireale în acuzare, lt. col. ANGHEL MARIN să fie scos din cadrele active ale Consiliului Securității Statului.

5) Pentru lipsa de poziție, pentru atitudine docilă în comiterea unor ilegalități apreciate ca atare de cei în cauză chiar în perioada comiterii lor, colonel ILIE MIHAI, colonel VASILESCU TRAIAN și maior ROTARI DUMITRU să fie atenționați asupra greșelilor grave din activitatea lor, arătându-li-se totodată urmările contribuției aduse în cazul dr. PLĂCINȚEANU GHEORGHE.

PRIM VICEPREȘEDINTE AL CONSILIULUI SECURITĂȚII STATULUI

General maior,
Răduică Grigore

Colectivul
Lt. col. Hiera Haralambie

Mayor Mateescu Lucian

Mayor Petcu Vasile